

Ming: Ahoj babi! Konečně jsem doma... to byl zase den, jsem úplně grogy. Od sedmi od rána do pěti odpoledne stojím u mašiny a dírkuju kostky stavebnice. Bolí mě nohy jako blázen.

Babička: To mi povídej, Mingu, mám úplně shrbená záda, jak celý den kopu motykou na poli. To už pro mě není, pro starou bábu. Ale pracovat se musí, nějak se žít musíme.

Ming: A babi, nemohl bych místo do továrny chodit do školy? Já bych se moc chtěl naučit něco o světě. Zrovna dneska jsme se o tom s Wu a Li, co se mnou dělají v továrně, bavili, že by bylo fajn umět číst a psát...

Babička: Ale Mingu, už jsi velký a víš, že nemáme peníze... Nemůžeme Ti koupit učebnice. A taky by nám chyběly penízky, které nosíš z továrny.

Ming: Ach jo, babi, to není fér. To je teda život. Každý den makám... stejně si myslím, že pracovat by měli dospělí a děti by měly chodit do školy. Taťku skoro nevidím, když pracuje tak daleko od nás na stavbě přehrady. Ani žádného bráchu nemám... kdyby jo, hráli bysme si na vojáky!

Babička: No tak, hlavu vzhůru, chlapče. Bude líp, uvidíš. Nechceš si jít hrát s kamarády?

Ming: Ani ne, babi, jsem unavenej. Půjdem ven v neděli, to nemusíme do továrny.

Babička: Podívej, už přichází z pole i maminka, jdi ji přivítat!

